

SLOVENSKI NAROD

Izhaja vsak dan popoldne, izjemši nedelje in praznike. — Inserati do 30 petit à Din 2.—, do 100 vrst 2.50 Din, večji inserati petit vrsta 4.— Din. Popust po dogovoru. Inseratni davek posebej. «Slovenski Narod» velja letno v Jugoslaviji 240.— Din, za inozemstvo 420.— Din.

Uredništvo: Knaflova ulica št. 5, I. nadstropje. — Telefon 2034.

Upravljeništvo: Knaflova ulica št. 5, pritličje. — Telefon 2304.

Zagreb je sprejel svoja sinova mučenika Prevoz trupel dr. Basarička in Pavla Radića iz Beograda v Zagreb. — Nočni poulični boji na zagrebških ulicah

Beograd, 22. junija. Včeraj popoldne sta nastopila nesrečni žrtvi besljadnega napada v Narodni skupščini dr. Gjuro Basariček in Pavle Radič svojo zadnjo pot iz Beograda v kraljevje Zagreb.

Prevoz iz mrtvašnice na postajo v Beogradu

se je vršil brez pompa, brez godbe in govorov. Deževno vreme je dajalo celemu sprevodu še bolj žalostno obeležje in dozvedelo se je, da tudi nebo žaluje, ko zapuščata prestolico dva najboljša sinova svojega naroda, ki sta v borbi za pravico in enakopravnost dala svoje življenje. Pretresuoč je bil pogled na obe vdovi, ki sta obdani od svojih nesrečnih otrok obpano zaplakali, ko sta morali spremeljati iskrenoljubljene soproga in očeta na tako žalostnem povratku. — Že mnogo pred napovedano uro se je zbrala

večisočglava množica pred poslopjem državne bolnice,

kjer so se zbirali tudi narodni poslanci in prijatelji obeh pokojnikov, da jima izkažejo zadnjo čast. Poleg celokupnega poslanskega kluba KDK je bilo navzočih večje število demokratskih poslancev z Ljubo Davidovičem na čelu, skoraj celokupni glavni odbor radikalne stranke in večje število radikalnih poslancev. Vlado so zastopali ministri dr. Subotić, Milan Grol, dr. Vlada Andrić, dr. Gera Popović, dr. Mehmed Spaho in Pera Marković.

Ob pol 5. je dospel beograjski nadškof dr. Radić v spremstvu 14 duhovnikov. Ko je opravil cerkvene obrede, je pevski zbor katoliške katedrale zapel ganljivo žalostnik. Ob mrtvaki tijeni so nato narodni poslanci dvignili krsti ter jih ponesli na pripravljene mrtvaške vozove, na kar se je formiral

pogrebni sprevod.

Za križem so nosili na svilenih blazinah visoka odlikovanja obeh mučenikov, nato pa so sledili venci seljaško-demokratskih organizacij iz raznih krajev države. Najlepši je bil venec poslanskega kluba KDK. Za dolgo vrsto vencev je korakala skupina zemljoradniške omladine, na kar so sledili narodni poslanci in sicer zemljoradniki, nato demokrati, radikali in zastopniki ostalih strank. Pred obema krstama je korakala duhovščina z nadškofom dr. Radićem na čelu. Za krsto so korakali svoji obeh žrtv, nato pa so sledili poslanci KDK z g. Pribičevičem na čelu. Za njimi so se razvrstili zastopniki vlade, uradništvo in nepregledna množica občinstva. Sprevd se je pomikal po ulici Miloša Velikoga do vojnega ministarstva, nakar je krenil po Nemanjini ulici na kolodvor. Na ulicah so tvorile goste množice občinstva špalir. Policija je imela težko nalogo, da je zadrevala občinstvo, ki si je hotelo prav bližu ogledati žalni sprevod. Po površni sodbi je bilo v sprevodu in

na ulicah okrog 50.000 ljudi.

Pred kolodvorom je bil postavljen katafalk, na katerega so položili krsti. Nadškof dr. Radić je tu ponovno opravil cerkvene obrede. Nato so poslanci KDK dr. Demetrović, dr. Krajač, dr. Kramer, Ivan Puceli, dr. Krnjević in drugi dvignili krste ter jih ponesli v pravljeni železniški voz.

Na peronu

so se pred vagonom odigravali pretresljivi prizori. Ob pogledu na užaloščeni vdovi, obkoljeni od otrok, ki so pretresljivo zaplakali, - k o je cvet je pokrilo krste v vagonu, se je marsikom porosilo oko. Vagon so priklopili večernemu zagrebškemu brzovlaku, s katerim so potovali v Zagreb tudi svojci in večina narodnih poslancev. Občinstvo se je vse do odhoda vlagala trlo na peronu in vedno znova so prihajali prijatelji in znanci, da se zadnjici poslove od plemenitih src, ki so pod zločinsko roko prenehala biti i za svojice i za svoj narod.

Zagreb, 22. junija. Danes ob 8. zjutraj je dospel v Zagreb vlak s trupli obeh pokojnih poslancev Pavla Radića in dr. Gjura Basarička, ki sta postala žrtvi krvavega zločina v Narodni skupščini. Krsti so pripeljali v spremstvu 20 poslancev KDK, večinoma članov HSS. Vsi ostali poslanci KDK so ostali še v Beogradu, ker so bili njihovi zastopniki za danes dopoldne pozvani na dvor v avdijenco in sicer poslanci Avgust Košutić, Karlo Kovačević ter za opoldne Svetozar Pribičević.

Vagon, v katerem sta bili krsti obeh pokojnikov, zasuti od cvetja, so na kolodvoru odpelci od vlaka ter zapeljali na stranski tir. Krsti so prenesli iz vagona seljaki, oblečeni v hrvatske narodne noše, skozi čakalnicu I. razreda pred kolodvor, kjer je bila zbrana ogromna množica občinstva. Računajo, da je bilo pred kolodvorom, na trgu kralja Tomislava, na Akademskem trgu in pred Seljaškim domom zbranih

50 — 60.000 ljudi

tako, da se niti gibati niso mogli.

Pred kolodvorom je krsti blagoslovil mestni župnik dr. Rittig ob mnogoštevilni asistenci duhovščine. Prvi je govoril tu posl. Majčić, za njim dr. Scholl, predsednik mestne organizacije HSS v Zagrebu, in nato v imenu mestne organizacije SDS v Zagrebu obč. svetnik dr. Ivan Juriša, ki je v svojem žalnem govoru pozdravil povratek obeh voditeljev hrvatskega naroda v Zagreb, ki sta ga zapustila, da delata v dobro domovini. — Izpred kolodvora se je razvil

ogromen sprevod do Seljaškega doma.

Krsti so nesli v sprevodu seljaki ob spremstvu akademikov in Sokolov s potegnjimi sabljami, med špalirjem ogromne množice. Ljudje so gledali sprevod z dreves, vsa okna so bila polna, pa tudi na strehah je bilo vse polno ljudi. Gneča po ulicah in pred Seljaškim domom je bila naravnost nevarna za življenje.

Pred Seljaškim domom,

ki je ves zavit v črno, je najprej župnik dr. Rittig še enkrat blagoslovil obeh krsti, nakar je govoril podpredsednik HSS Josip Predavec.

Med njegovim govorom bi kmalu došlo do velike nesreče. V veliki gneči, ki je vladala pred Seljaškim domom, so se naenkrat začuli vzklik ljudi, ki jih je množica stiskala. Ljudje, razburjeni še od smootnih dogodkov pri krvavih demonstracijah, so pričeli bežati in bi kmalu prislo do panike. Narodni poslanci so pričeli množico pomirjevati, kar se jim je tudi posrečilo. Josip Predavec je prosil ljudi, naj ohranijo mir in red, naj se zadrže mirno, da bi ne došlo do incidentov, ker je bilo že dovolj prelite nedolžne krvi.

Nato je svojem nadaljnem govoru slavili zašlugi obeh pokojnikov za narod in domovino.

Po govoru podpredsednika HSS Josipa Predavca so prenesli obe kovinasti krsti s trupli pokojnikov

v veliko dvorano Seljaškega doma.

ki je vsa v črnom in kjer so ju položili na mrtvaški oder. V dvorani gori veliki lestenec, zavit v črno kopreno, ob mrtvaškem odu stoje mnogoštevilni oleandri in ciprese, ob krstah pa kot častna straža seljaki v narodnih nošah, akademiki in Sokolci ter po dve zastopnici ženskih organizacij.

Leva dvorana poleg glavne je dolожena kot sprejemnica. Krsti s trupli pokojnikov, ki sta postala žrtve krvavega zločina v Beogradu, ostaneta v Seljaškem domu izpostavljeni do

jutri ob 11. dopoldne,

ko se bo izvršil svečan pogreb.

Dopoldne je bil dovoljen vstop v veliko dvorano Seljaškega doma samo sorodnikom pokojnikov in narodnim poslancem, popoldne pa bo dovoljen tudi ostalem občinstvu.

„Jutro“ prvič zaplenjeno!

Oblasti, ki niso zaplenile poziva na umor, plenijo službeni komuniči poslancev KDK

Državno pravništvo je očvidno po nalogu ministra policije dr. Koroča zaplenilo prvo izdajo današnjega „Jutras“ radi uvedenega besedila komuniča poslanskega kluba KDK. Ker je bila redakcija ponoči iz Zagreba obveščena, da imajo oblasti nalog za zaplenitev komuniča, je „Jutro“ tako priredilo drugo izdajo, v kateri je določeni odstavek komuniča izpustilo. To drugo, nezaplenjeno izdajo so dobili ljubljanski in večina drugih naročnikov, dočim je šla prva izdaja le v Maribor in Celje.

Po režimu dr. Koroča je bilo torej „Jutro“ zaplenjeno prvič, odkar izhaja. To je treba pribiti.

Pribiti je treba dejstvo, da je odredil zaplembro službenega komuniča poslancev KDK oni isti režim, ki ni zaplenil režimskoga „Jedinstva“, ko je to direktno pozivalo na umor voditeljev KDK. Minister policije dr. Koročec niti potem ni odredil zaplembre lista, ko so ga poslanci opozorili na to opasno hujkanje in opozorili na njegovo dolžnost.

In pribiti moramo napislost tudi to, da smo glasilo dr. Koročec nemoteno lagati in pisati, da poslanski klub KDK ne sme povedati, kdo je pravi in glavni kritič umora.

Protivustavna cenzura

Beograd, 22. junija. V državi je dejansko uvedena cenzura brez zakonite osnove in na način, ki vzbuja ogorčenje vse javnosti. V Beogradu vrši policija po nalogu notranjega ministra preventivno cenzuro in odreja, kaj smejo listi pisati in kaj ne. Vlado napena vse sile, da bi v javnosti izvrala vtič, kakor da je umor v Narodni skupščini le privatna zadeva umorjencev in ranjencev ter morilca Puniša Račica. Be-

Krvava noč v Zagrebu

Pozno v noč so se vrsili sinoči sponadi med policijo in demonstranti — Obžalovanja vredne žrtve

Zagreb, 22. junija. Včerajšnji popoldanski listi so prinesli kratka poročila iz Beograda, da se je stanje Stepana Radića popoldne nenadoma poslabšalo ter da je pričakovati vsak čas katastrofe. Proti večeru pa se je po mestu blisko v razširila vest, da je Stepan Radić že umrl. Ker so bili radi objave komuniča poslanskega kluba KDK zaplenjeni vsi zagrebški listi, je ostalo občinstvo brez točnih poročil in se je bolj utrijevala domneva, da so vesti o smrti Stepana Radića resnične. Splošno se je mislilo, da so oblasti ravno zaradi tega zaplenile liste, da bi ta vest ne povzročila v javnosti razburjenja, ki pa je na ta način le še bolj nato.

Policija pripisuje tudi včerajšnju demonstracijam komunistični značaj ter domneva, da so hoteli komunisti vznemirjenje množic izkoristiti v svoje politične cilje.

Stroe odredbe policije

Zagreb, 22. junija. Zaradi snočnih dogodkov pri demonstracijah je policija izdala stroge odredbe. Po teh odredbah imajo biti vsa hišna vrata zaprta od 19. zvečer pa do 6. jutrija. Vsake zbirane na ulicah je prepovedano. Vsí javni lokalni, gostilne in kavarne imajo biti zaprte že ob 19. Vsak postavjanje po ulicah je po 19. uri prepovedano, za mladocene pod 18. leti pa že po 18. uri. Za mladino, ki jo bodo našli na ulici po 19. uri, bodo pozvani na odgovor starši in vzgojitelji.

Policija ima nalog, da izvršuje najstrožje nadzorstvo nad izvajanjem teh odredib in da prepreči vsak prestopek, ki se bo kaznoval z zapornim do 14 dni ali globo do 500 Din.

Trgovine v soboto zaprte od 10. do 11. dopoldne

V smislu sklepa izredne seje eksekutive gremija trgovcev v Ljubljani prosi načelstvo vse člane gremija, da v času pogrebna narodnih poslancev dr. Stepana Radića in Pavla Radića v Zagrebu v soboto dopoldne od 10. do 11. ure v znak žalosti obrate zapro. — Načelstvo.

Pribičević pozvan v avdijenco

Beograd, 22. junija. Danes opoldne se je zglasil v klubu KDK odposlanec maršala dvora, ki je prinesel pismo, v katerem poziva kralj Svetozar Pribičevića v avdijenco ob pol 5. popoldne. Istočasno sta bila pozvana v avdijenco poslanka KDK Karlo Kovačević in Avgust Košutić.

Dopoldne je Svetozar Pribičević v spremstvu poslancev dr. Žerjava, dr. Kramera in drugih posetil Stepana Radića.

Stanje ranjencev

Današnji zdravniški bulleten

Beograd, 22. junija. Danes dopoldne je zdravniški konzilij, h kateremu je bil pritegnjen tudi dr. Singer, ki je dospel danes zjutraj v Beograd, preiskal Stepana Radića in ugotovil sledenje stanje: «Temperatura 37,9, žila 116, stanje bolnika v splošnem povoljno. Žila bije ritmično. Na pljučih se pojavlja neznačni afekti, ki pa začeli se razširiti v območju s kamenjem in drugimi predmeti na policijo, ki se je moral nato v begu umakniti v smeri proti gledališču.

Istočasno se je prijetil sličen spopad v Gunduličevi ulici. Tam je neki stražnik v skrajni nevarnosti začel strelijeti s samokresom. Nato so tudi iz množice začeli padati poedini strelji. Položaj policije je postajal čimdalje resnejši, zaradi česar je bilo ob pol 9. zvečer pozvano

na pomoč orožništvo.

ki je najprej postavilo kordon na Ilici pri Lovščekom Rogu. Demonstranti so navalili tudi na orožnike, ki so začeli strelijeti v salvah. Na ulici je nastala nepopisna panika. Ljudje so se razkropili, kmalu pa so dosegli zopet novi množice in začeli atakirati orožništvo in policijo, ki sta na to zopet posegla po orožju.

Napetost se je od minute do minute stopnjevala. Tramvajski promet je bil ustavljen že po prvih spopadih, okrog 9. ure pa je policija odredila, da pogase po mestu vse luči na ulicah.

Tako je zavladala naenkrat trda tema. Zdi pa se, da je baš to pri pomoglo k temu, da so zahtevali nadaljnji izgrediti toliko žrtev. Kljub naraščajoči nevarnosti so ljudje z vseh strani drli na ulice.

Zmeščjava je postajala čim dalje večja in je dosegla vrhunec, ko so začeli demonstranti graditi

na ulicah barikade.

Prvo barikado so zgradili v Gunduličevi ulici na vogalu Samostanske ulice in bližini kavarne Korzo, ki so jo demonstranti pri tem popolnoma demolirali. Za barikade so uporabili kavarne stole in mize, iz bližnjih skladnišč pa so privlekli na tulice poljedelški saraje, vreče cementa, mnogo lesa in drugih sličnih predmetov. Stražniki in orožniki so skušali jurisati barikade, vendar pa so bili vsi napadi odbiti, tako da sta si končno oba naprotivna tabora stala brez moči nasproti. Čakajoč, kdo se bo prej umaknil. Orožništvo je nato zasedlo v mestu vsa križišča in odgovarjalo na vsak napad s strejanjem.

Dnevne vesti.

Imenovanja v sodni službi. Imenovani so za viš. pis. oficiale v 3. skupini II. kategorije na njih dosedanjih službenih mestih: pis. oficijali: Franc Voršič in Ivan Grobelnik pri okr. sodišču v Slovenjgradcu, Fran Kuštrin pri dež. sodišču v Ljubljani, Marijan Katič pri okr. sodišču v Logatcu, Ignacij Koščak pri okr. sodišču v Laškem, Alojzij Juršič pri okr. sodišču v Gornjem gradu, Ivan Šemrov pri okrož. sodišču v Celju in Joško Zihel pri viš. dež. sodišču v Ljubljani ter kanclisti: Toussaint Olišak pri okr. sodišču v Cerknici, Janko Mišica pri okr. sodišču v Črnomlju, Josip Korošak pri okr. sodišču v Ljutomeru, Josip Simerl pri okr. sodišču v Šoštanju in Mijo Tavzic pri dež. sodišču v Ljubljani.

Za pisarniške oficiale v isti skupini (4.) II. kategorije na dosedanjih službenih mestih kanclisti: Filip Rubin pri okr. sodišču v Ptiju, Božidar Langerholz pri okr. sodišču v Laškem, Matija Meznarič pri okrož. sodišču v Mariboru, Cyril Lavrič pri dež. sodišču v Ljubljani, Josip Horvat pri okr. sodišču v Sv. Lenartu, Mihail Visočnik pri okrož. sodišču v Mariboru, Josip Ferenc pri okr. sodišču v Konjicah, Ivan Rudolf pri okr. sodišču v Ptiju, Ivan Ekar pri okr. sodišču v Kranju, Ivan Barbič pri okrož. sodišču v Novem mestu, Josip Gunstek pri okr. sodišču v Vrhnikah, Fridolin Beniger pri okr. sodišču v Krškem, Matevž Gröblacher pri okrož. sodišču v Mariboru, Fran Morel pri okrož. sodišču v Novem mestu, Pavel Vovko pri okr. sodišču v Kočevju, Franc Osolnik in Anton Ukmaj pri okrož. sodišču v Novem mestu, Ivan Drašler pri okr. sodišču v Mokronogu, Fran Jureš pri okr. sodišču v Doljni Lendavi, Josip Medved pri okr. sodišču v Kočevju, Ivan Soklič pri okr. sodišču v Gornji Radgoni, Nikolet Furlan pri okr. sodišču v Črnomlju, Franc Oblak pri okr. sodišču v Šoštanju, Josip Kokol pri okr. sodišču v Laškem, Ignacij Puško pri okr. sodišču v Marenbergu, Ivan Drobnič pri okr. sodišču v Metliki, Franc Schroll pri okr. sodišču v Sevnici in Matija Zorjan pri okrož. sodišču v Mariboru. V I. skupino zvaničnikov so napredovali jetniški pazniki (ce): Anton Franevič, Anton Rihter, Matevž Varek, Alojzij Nežmah, Josipina Kalan, Ferdinand Urančič, Ivan Makuc in Marija Tumpej — vsi v Ljubljani; Martin Proseč, Franc Šerdoner, Franc Weber, Urban Šuštersič in Karl Dorn — vsi v Celju; Josip Visočnik, Franc Vidic, Franc Paškulic, Ivan Markič, Alojzij Bevc, Josip Hladnik in Terezija Stupan — vsi v Mariboru; Ivan Robas v Novem mestu. — V 2. skupino zvaničnikov so napredovali pis. oficijali (inje): Iva Bedejak in Karol Pertekel v Ptiju, Roman Kramarič v Mokronogu, Tomo Petrovič v Mariboru, Ivan Špunt, Pavla Turk in Slava Markič v Ljubljani, Marija Zupančič v Novem mestu, Josip Gregorič v Rogatcu, Jakob Dobravec v Radovljici in Fortunat Juvar v Slovenjgradcu ter jetniški pazniki (ce): Ivan Vuzem, Franc Goltes in Anton Korosec v Mariboru, Martin Pestator in Nežika Bakšč v Ljubljani, Franc Radi, Friderik Knafelc in Anton Stine v Novem mestu ter Anton Dosedla v Celju. — V 1. skupino služiteljev so napredovali: Ivan Bedrač v Ptiju, Josip Gros v Slovenjgradcu in Franjo Papež v Žužemberku.

Izletniški vlaki. Pričenši s 23. septembrom 1928 vozi po potrebi in ob ugodnem vremenu ob sobotah in dnevi pred prazniki razen 28. junija in 8. septembra izletniški vlak št. 928 od Ljubljane, glavni kolodvor, do Bistrike - Bohinjsko jezero, izletniški vlak št. 8628 od Jesenice do Planice, nadalje v isti dobi in pod istimi pogojmi ob nedeljah v prazničnih razen 28. junija in 8. septembra od Bistrike - Bohinjsko jezero do Ljubljane gl. kol. vlak štev. 927. Vsakokratni promet teh vlakov bo objavljen na vseh postajah pri blagajnah. Za ta viak velja izletniška povratna vozna karta po znanih tarifih za dva dni veljavnosti in tudi vse navadne vozovnice. Isti popusti veljajo iz Ljubljane gl. kol. do Kranjske gore pri vlaku 920-8620 in pri povratku za vlak 8633/927 ter vlak 8633/919. Odhodi in prihodi vlakov: Vlak št. 928 odhaja iz Ljubljane ob 15.30 in prihaja na Jesenicę ob 17.52. Odhod z Jesenice ob 18.37 in prihod v Bistrico - Bohinjsko jezero ob 19.12. Povratek: Vlak št. 927: Iz Bistrike - Bohinjsko jezero ob 17.10. prihod na Jesenicę ob 18.04, odhod z Jesenice ob 18.40, prihod v Ljubljano glavni kolodvor ob 20.45. Vlak v Kranjsko goro: Vlak št. 8628: Odhod z Jesenice ob 18.15, prihod v Kranjsko goro ob 19.04, prihod v Planico ob 19.22.

Obeni zbor Društva hišnih posestnikov v Laškem. Na obeni zboru dne 14. t. m. izvoljeni odbor Društva hišnih posestnikov v Laškem se je na odborovi seji dne 20. t. m. konstituiralo takole: Trop Ignacij, hotelir, predsednik, Elsbacher Konrad, veletrgovec, predsednika namestnik, Zupanc Blaž, brivski mojster, sekretar. Pačnik Danimir, trgovec v vinom, sekretarjev namestnik, Herlach Josip, trgovec z mešanim blagom, blagajnik, Gnidica Ignacij, gostilničar, blagajnikov namestnik, Dergan Rudolf, trgovec z mešanim blagom in Osolnik Josip, veletrgovec, preglednika računov. Odborniki so pa: Henke Franc, hotelir, Deželaček Ivan, hotelir in Majcen Adolf, ključnarski mojster.

Ciril Metodova podružnica v Trbovljah priredila kresni večer v korist družbe. 504-n

Razvrstitev počasnih uradnikov. Poštno ministrstvo je pripravilo nove ukaze o razvrstitvi in napredovanju večjega števila počasnih uradnikov. Ukazi so že predloženi kralju v podpis.

Tečaj za učitelje televadbe. Prosvetno ministrstvo je sklenilo, da se jeseni ponovno otvorji v Beogradu tečaj za učitelje televadbe. V ta namen je že odobren potrebnii kredit.

Is državne službe. Vpokojen je arhivar finančnega ravnateljstva v Ljubljani Anton Jagodič; iz državne službe je odpuščen pripravnik pri velikem županu v Splitu Alfonz Trojanc.

Sprejem gojencev v strojno podčastniško šolo mornarice v Kumbaru. Letos bo sprejetih v strojno mornariški podčastniško šolo v Kumbaru (Boka Kotorska) okrog 400 novih gojencev. Polovica novih gojencev se uvrsti v 14. razred in bo posečala tečaj 2 leti, druga polovica pa pride v 15. razred in bo posečala tečaj 3 leta. Za oba razreda se prične šolski pouk 1. oktobra. Natočaji so razposlani vsem vojnim okrugom, sreškim poglavljarem, občinam in državnim realnim gimnazijam.

Himen. Včeraj se je v Grahomu pri Raketu poročil inženjer Janko Omahen iz Ljubljane z gd. Leo Krajčev, hčerko veletrgovca z lesom v Grahomu. Mlademu paru naše iskrene čestitke.

Znizana vožnja za brezposebne delavce. Minister socijalne politike je podpisal pravilnik o znizani vožnji za brezposebne delavce. Pravilnik bo v kratkem objavljen.

Udruženje gledaliških igralcev SHS. 10. redni kongres se bo vršil letos v Skopiju v dneh 3., 4. in 5. julija. Mestni odbor Ljubljana bodo zastopali delegatje: L. Drnovčec, A. Neffat, I. Jerman in I. Mencin.

Razglas glede odvajanja uslužbenega davka. Službdajalcji, ki zaposljujejo manj kot pet uslužbencev, oddajo uslužbeni davek za mesec april, maj in junij v času od 1. do 15. julija. Delodajalcji, kateri ne bi do zgoraj določenega termina oddali davek, zapadejo po predhodnem opominu po čl. 138 zak. o neposrednih davkih kazni od 50—500 Din v davčna oblast odmeri davek na podlagi lastnih zaznav. Po 15. juliju se bode izvršili reviziji s strani davčnega urada in finančne kontrole.

Smrtna kosa. Danes ponoči je umrl v Ljubljani po dolgi mučni bolezni književodja v. Vinko Tros. Pokojni je bil simpatičen, značajen in pošten mož, prijubljen pri vseh, ki so ga poznali. Pogreb bo potekal ob 4. z Egle poti št. 15. Blag mu spomin! Težko prizadeti rodbini naše iskreno sožalje!

Vreme. Že včeraj je kazalo, da do-

bimo lepo vreme in danes zjutraj je bilo

nebo res brez najmanjšega oblačka. Zrak

je bil tako svez in čist, da vsaj nekaj dni

ni pričakovati deževnega vremena. Tudi

barometer kaže, da bo vreme lepo. Danes

zjutraj je kazal 767,5, temperatura je zna-

šala 12 stopinj. Včeraj je bilo po vsej dr-

žavi oblačno, odnosno deževno. Najvišjo

temperaturo so imeli včeraj v Beogradu in

Dubrovniku in sicer 24 stopinj. V Mariboru,

Zagrebu, Skopiju in Splitu je bilo 23, v

Sarajevu 22, v Ljubljani 20. Temperatura

se je torej v splošnem izmenila in

morda dobro slednji lepo, toplo vreme,

ki ga vsi tako težko pogrešamo.

Iz Ljubljane

Iz Ljubljane so klanja manom žrtv za enakopravost. Ljubljana, ki je vedno visoko dvigala prapor poštenosti, pravčnosti in svobodoljubija, je tudi zdaj, ko so padle tako težke žrtve za red, pravčnost in enakopravnost v državi, dokazala, da se zaveda pomena tega žalostnega dogodka in da krivice solidarno z vso pošteno srbeško in hrvatsko javnostjo obsoja. Po mestu so zavirali žalne zastave, prebivalstvo je še vedno pod silnim vtisom strašnega krvoprelitra v Narodni skupščini in nestrnno pričakuje posledic, ki jih mora imeti ta grozen zločin. Ljubljancani so ohranili v teh kritičnih trenutkih mirno kri in svojemu ogorčenju nad krvavim zločinom posnega velesrbskega šovinizma dali duška na dostenjen način. Ni skoraj hiše, na kateri bi ne plapala črna zastava.

Preizpostavljanje žup v Ljubljani.

Iz zadužnica za pokojnim Pavlom Radičem in dr. Gjuro Basaričkom. Danes opoldne je bila v frančiščanski cerkvi svečana maša zadužnica za pokojima narodnima poslancema Pavlom Radičem in dr. Gjuro Basaričkom. Maše zadužnica so se udeležili poleg drugih odličnih predstavnikov našega javnega življenja župan dr. Dinko Puc, klub občinskih svetnikov SDS, magistratni direktor dr. Zarnik, zastopniki srbške pravoslavne občine v Ljubljani, predstavniki JSS, univerze, raznih korporacij, uradov in društev. Akademika omladine, med katero so bili večinoma pripadniki in člani naprednih klubov, je prišla korporativno v cerkev. Cerkev je bila tudi polna izbranega občinstva.

Iz zadužnica za pokojnim Pavlom Radičem in dr. Gjuro Basaričkom. Danes opoldne

je bila v frančiščanski cerkvi svečana maša zadužnica za pokojima narodnima poslancema Pavlom Radičem in dr. Gjuro Basaričkom. Maše zadužnica so se udeležili poleg drugih odličnih predstavnikov

našega javnega življenja župan dr. Dinko

Puc, klub občinskih svetnikov SDS, magistratni direktor dr. Zarnik, zastopniki srbške pravoslavne občine v Ljubljani, predstavniki JSS, univerze, raznih korporacij, uradov in društev. Akademika omladine, med katero so bili večinoma pripadniki in člani naprednih klubov, je prišla korporativno v cerkev. Cerkev je bila tudi polna izbranega občinstva.

Iz Josip Kozak umrl. Danes zjutraj je

preminil v Ljubljani splošno znani in pris-

nejški gospodin v. Josip Kozak.

Kozak je bil oče naših talentiranih književnikov Juša in Ferda Kozaka.

Bil je pod pokojnim dr. Tavčarjem dolgo-

letni občinski svetovalec naprednega klubu

in kot tak si je pridobil mnogo zaslug za

razvoj in napredak našega mesta. Več let

je bil tudi načelnik Mesarske zadruge, ki

je s svojim neuromornim in poživovalnim

delom pridobil do uspešnega razvoja.

Njegova gospodina, znana Ljubljancanom pod

imenom »Strajzelj«, je bila vedno na naj-

boljšem glasu. Kozak je bil v javnem in

zasebnem življenju vzor značajnega, sim-

patičnega, poštenega v svobodoljubnega

človeka. Napredna Ljubljana je izgubila ž njim

azilino in zanesljivo moč, ki jo bo težko po-

grešala. Pogreb bo jučri ob 8.00 v Ljubljani

na Poljanski cesti št. 21. Bodti vreme mož

ohranjen trajen spomin. Odlični rodbini na-

še iskreno sožalje!

Iz poškodovanje poljčine. Pri kopanju

v Malem granu in Gradaščici se kopaci ne

poslužujejo zato napravljenih potov, oziroma

dohodov, marveč hodoči vseprek po njivah

in travnikih ter povzročajo s tem občutno

škodo na poljčini. V interesu zaščite kmetij-

stva in pa po zakonu o varstvu poljčine je

pod kaznjo zabranjeno vsako stopanje na

travnik in nivo ob času, ko trava in polj-

čini plodovi uspevajo. Tudi vodopravni za-
kon dovoljuje kopanje le v toliko in kolikor
se ne dela s tem komu škoda. Prav tako je
tudi strogo prepovedano delati škodo na
javnem in privatem imetu s trganjem tra-
ve in zelenja ter s sekjanjem vej in nabira-
njem drv. Proti vsakomu, ki se ga bo pri
navedenih dejanh zasačilo, se bo v zmisi
obstoječih predpisov kar najstrožje postopalo

Iz Skrajna brezobirnosti napravljenih gledaliških publik. Iz krogov gledaliških abo-
nentov smo prejeli: Vzlek velikemu upravne-
mu aparatu so bile površnosti in malomar-
nosti v razvrščanju našega repertoarja v
minoli

Edgar Wallace:

TRIJE PRAVIČNIKI

ROMAN.

Tišina. Dr. Oberzohn je skrivil ustnice. »Storil je tudi nekaj drugega, kar ga žigosa za nizkotnega zavratnega morilca. Mislim... da, mislim, dragi moj Gurther... da bo tam tudi neko dekle; toda to zadevo bodo uredili moji lastni ljudje, ki tudi pojdejo tja. Navodila dobite od Bentona... Vi — vi imate posla samo z Gonsalezom.«

Gurther se je neokretno priklonil.

»Prosil sem vas za to našo,« je rekel, se še enkrat priklonil in odšel. Malo pozneje je Oberzohn začul brumenje malega avtomobila, ki je zapeljal čez travo na cesto.

Zopet je vzel v roke knjigo.

Poglavlje o večnosti je bilo izredno zanimivo.

Umetniški ples v »Korintski Halli« je bil eden izmed dogodkov sezije in po vstopnicah, ki so jih dobili le člani treh klubov, so najmarljiveje povpraševani ljudje iz boljše družbe, ki niso bili v nikaki zvezi s katerokoli panogo umetnosti razen z umetnostjo, kako si oslašči življenje.

Ko je Mirabela stopila v prenapolnjeno dvorano, se je vsa začudena ozirala okrog sebe. Balkoni, zaviti v udušeno svetlobo in na pol skriti za cvetjem, so bili izpremenjeni in lože. Strop je bil drapiran z modrimi in zlatimi trakovi. Na enem koncu velike dvorane je bila pravcata lopa v rožah in v njej sta svirali ena ali dve kapeli. Po parketu so ritmično plesale maske v vseh močnih kinkah. Blaziranec je videl le malo razlike med Indijanci, Pieroti in vitezi, ki so se tu razkazovali, in onimi, ki jih je že stokrat videl v sto drugih plesnih dvoranah.

Ko se je deklica začudena in prijetno presenečena ozirala okoli sebe ne meneč se več za lete slutnine, sta se iz sence enega izmed balkonov pojavila dva gospoda, eden v salonski obleki, drugi v kostumu briganta, in sta stopila k njej.

»Evo najnih kavalirjev!« je vzliknila Johana, ki se je nenašoma razživila. »Mirabela, dovolite mi, da vas seznamim z lordom Evingtonom!«

Mož v salonski obleki se je pogledal po kratkih brkih, udaril s petami in se leseno priklonil. Imel je suhlast, nekam bledikast, resen obraz, a sekundo so se njegove temne, okrogle oči upravljajo, nakar je reklo: »Drago mi je, Mis Lecestrova, da mi nudite priliko seznaniti se z vami.« Govoril je z visokim, ostrim glasom, ki se mu je jedva čutili tuj naglas.

To je deklico enako presenetilo kakor mrzli poljub, ki ga ji je pritisnil na roko, in kakor da bi bil čital njene misli, je hitro povzel: »Živel sem dolgo v inozemstvu, zato so se mi Anglia in angleški običaji nekoliko odstujili. Ali bi ne hoteli plesati? In ali bi vam ne bilo ljubše, če bi se maskirali? Zaradi obleke vas moram prosiši oproščenja, toda galo ni bila dovoljena.«

Pripela si je rdečo krinko in sekundo do kasnejšega sta se že pomešala med plesalce in izginila izpred oči.

»Vsega tega ne razumem, Benton.« Johani so se misli burno podole po glavi. Bila je skoro v strahu. Jela je razumevali, da je bila igra, ki ji je bila dodeljena, nekaj čisto drugega... da je bila mračnejša in usodnejša mimo vseh dodelanjih.

Privabljeni jeansesse dorée k zeleni igralski mizi kapetana Montya Newtona je bilo že nekaj; toda še nikdar prej niso doživel, da bi bila tolpa mobilizirana proti ženski.

»Tudi jaz ne vem,« je zamrimal bri-gant, ki ni bil baš neprimerno napravljen. »Kar iznenada so nas pozvali.« Nemirno se je oziral okrog sebe, kakor da bi se bal, da ga je kdo utegnil slišati. »Vsi topovi so že tu... Deffon, Cuc-cini, Stubbs...«

»Topovi...?« je šepnila vsa v strahu in je prebledelo pod šminko. »Kako ste rekli?...«

»Topovi so tu. To je vse, kar vem,« je odgovoril dvoumno. »Začeli so prihajati pol ure pred vami.«

Johana je umolknila; srce ji je tako razbijalo, da se je bala, da bi ji ne počilo. Monty ji je torej govoril resnico. Vedela je, da je stala za Oberzohnom in Montyjem Newtonom neka tajinstvena sila in da je doslej videla pri delu le malo kolesce velikega stroja. Igralski večeri pri Montiju so sicer mnogo dohašali, toda njej se je že davno porodila sumnja, da so igrali pri Montyjevi dohodkih le postransko vlogo. Organizacija je vzdrževala pravcat armadni zbor zločincev, ki so ga sestavljali ljudje iz vseh delov sveta. Monty Newton je časih, kadar je bil nekoliko okajen, pripovedoval o neki »starji gardi«. Kako so jo porabljali, zakaj, v kake svrhe, o tem ni Johana nikdar dosti razmisljala. Odhajali so iz Anglie in prihajali v Anglio v skupinah. Ob neki priliki ji je Monty pripovedoval, da so bili Oberzohnovi ljudje poslanici v Smirno; nekdanjeno dolnočelo je govoril o unfair konkurenči, s katero so imeli posla Oberzohnovi prekupevalci. Kesneje je čitala v listih o neki »verski vstaji«, ki se je končala s požarom velikega trgovskega dela mesta. Poslej ni Monty nič več govoril o konkurenči. »Stara garda« se je polnoštivo vrnila na Angleško razen enega; ta je za »verske vstaje« dobil kroglo v želodec. Katera je bila tista vera, ki se je tako ogreval zanjo, da je segel po orožju, ni nikdar doznał. Vedela je le, da je mrtev, zakaj videla je pismo, ki ga je Monty pisal njegovi vdovi Bronxu.

Johana je vedela mnogo stvari iz Montyjevega življenja. Razumljivo; prezivela je največ pri njem; in najsie je že izdajala za njegovo nečakino, hčerkino ali sestro ali kakso še bližjo sorodnico — kot zaupnica mu je vsekakso med vsemi bila najbližja.

»Kdo je mož z brki?... Ali je iz garde?«

»Ne, Oberzohnov zaupnik... Za boga, ne dajte Montiju vedeti, da sem vam vse to povedal. Naročeno mi je, da mu pomagam pri deklici.«

»Pri deklici?... Kaj hočete ž njo?« je zajecala prestrašena do smrti.

»Plešiva!« je odgovoril Benton in jo je napol odnesel v gnečo.

Dospela sta jedva do srede dvorane, ko so nenašoma ugasnile vse luči.

»Vsega tega ne razumem, Benton.« Johani so se misli burno podole po glavi. Bila je skoro v strahu. Jela je razumevali, da je bila igra, ki ji je bila dodeljena, nekaj čisto drugega... da je bila mračnejša in usodnejša mimo vseh dodelanjih.

Prvih dveh let je bila v Angliji v skupinah. Ob neki priliki ji je Monty pripovedoval, da so bili Oberzohnovi ljudje poslanici v Smirno; nekdanjeno dolnočelo je govoril o unfair konkurenči, s katero so imeli posla Oberzohnovi prekupevalci. Kesneje je čitala v listih o neki »verski vstaji«, ki se je končala s požarom velikega trgovskega dela mesta. Poslej ni Monty nič več govoril o konkurenči. »Stara garda« se je polnoštivo vrnila na Angleško razen enega; ta je za »verske vstaje« dobil kroglo v želodec. Katera je bila tista vera, ki se je tako ogreval zanjo, da je segel po orožju, ni nikdar doznał. Vedela je le, da je mrtev, zakaj videla je pismo, ki ga je Monty pisal njegovi vdovi Bronxu.

Johana je vedela mnogo stvari iz Montyjevega življenja. Razumljivo; prezivela je največ pri njem; in najsie je že izdajala za njegovo nečakino, hčerkino ali sestro ali kakso še bližjo sorodnico — kot zaupnica mu je vsekakso med vsemi bila najbližja.

»Kdo je mož z brki?... Ali je iz garde?«

»Ne, Oberzohnov zaupnik... Za boga, ne dajte Montiju vedeti, da sem vam vse to povedal. Naročeno mi je, da mu pomagam pri deklici.«

»Pri deklici?... Kaj hočete ž njo?« je zajecala prestrašena do smrti.

»Plešiva!« je odgovoril Benton in jo je napol odnesel v gnečo.

Dospela sta jedva do srede dvorane, ko so nenašoma ugasnile vse luči.

»Vsega tega ne razumem, Benton.« Johani so se misli burno podole po glavi. Bila je skoro v strahu. Jela je razumevali, da je bila igra, ki ji je bila dodeljena, nekaj čisto drugega... da je bila mračnejša in usodnejša mimo vseh dodelanjih.

Prvih dveh let je bila v Angliji v skupinah. Ob neki priliki ji je Monty pripovedoval, da so bili Oberzohnovi ljudje poslanici v Smirno; nekdanjeno dolnočelo je govoril o unfair konkurenči, s katero so imeli posla Oberzohnovi prekupevalci. Kesneje je čitala v listih o neki »verski vstaji«, ki se je končala s požarom velikega trgovskega dela mesta. Poslej ni Monty nič več govoril o konkurenči. »Stara garda« se je polnoštivo vrnila na Angleško razen enega; ta je za »verske vstaje« dobil kroglo v želodec. Katera je bila tista vera, ki se je tako ogreval zanjo, da je segel po orožju, ni nikdar doznał. Vedela je le, da je mrtev, zakaj videla je pismo, ki ga je Monty pisal njegovi vdovi Bronxu.

Johana je vedela mnogo stvari iz Montyjevega življenja. Razumljivo; prezivela je največ pri njem; in najsie je že izdajala za njegovo nečakino, hčerkino ali sestro ali kakso še bližjo sorodnico — kot zaupnica mu je vsekakso med vsemi bila najbližja.

»Kdo je mož z brki?... Ali je iz garde?«

»Ne, Oberzohnov zaupnik... Za boga, ne dajte Montiju vedeti, da sem vam vse to povedal. Naročeno mi je, da mu pomagam pri deklici.«

»Pri deklici?... Kaj hočete ž njo?« je zajecala prestrašena do smrti.

»Plešiva!« je odgovoril Benton in jo je napol odnesel v gnečo.

Dospela sta jedva do srede dvorane, ko so nenašoma ugasnile vse luči.

»Vsega tega ne razumem, Benton.« Johani so se misli burno podole po glavi. Bila je skoro v strahu. Jela je razumevali, da je bila igra, ki ji je bila dodeljena, nekaj čisto drugega... da je bila mračnejša in usodnejša mimo vseh dodelanjih.

Prvih dveh let je bila v Angliji v skupinah. Ob neki priliki ji je Monty pripovedoval, da so bili Oberzohnovi ljudje poslanici v Smirno; nekdanjeno dolnočelo je govoril o unfair konkurenči, s katero so imeli posla Oberzohnovi prekupevalci. Kesneje je čitala v listih o neki »verski vstaji«, ki se je končala s požarom velikega trgovskega dela mesta. Poslej ni Monty nič več govoril o konkurenči. »Stara garda« se je polnoštivo vrnila na Angleško razen enega; ta je za »verske vstaje« dobil kroglo v želodec. Katera je bila tista vera, ki se je tako ogreval zanjo, da je segel po orožju, ni nikdar doznał. Vedela je le, da je mrtev, zakaj videla je pismo, ki ga je Monty pisal njegovi vdovi Bronxu.

Johana je vedela mnogo stvari iz Montyjevega življenja. Razumljivo; prezivela je največ pri njem; in najsie je že izdajala za njegovo nečakino, hčerkino ali sestro ali kakso še bližjo sorodnico — kot zaupnica mu je vsekakso med vsemi bila najbližja.

»Kdo je mož z brki?... Ali je iz garde?«

»Ne, Oberzohnov zaupnik... Za boga, ne dajte Montiju vedeti, da sem vam vse to povedal. Naročeno mi je, da mu pomagam pri deklici.«

»Pri deklici?... Kaj hočete ž njo?« je zajecala prestrašena do smrti.

»Plešiva!« je odgovoril Benton in jo je napol odnesel v gnečo.

Dospela sta jedva do srede dvorane, ko so nenašoma ugasnile vse luči.

»Vsega tega ne razumem, Benton.« Johani so se misli burno podole po glavi. Bila je skoro v strahu. Jela je razumevali, da je bila igra, ki ji je bila dodeljena, nekaj čisto drugega... da je bila mračnejša in usodnejša mimo vseh dodelanjih.

Prvih dveh let je bila v Angliji v skupinah. Ob neki priliki ji je Monty pripovedoval, da so bili Oberzohnovi ljudje poslanici v Smirno; nekdanjeno dolnočelo je govoril o unfair konkurenči, s katero so imeli posla Oberzohnovi prekupevalci. Kesneje je čitala v listih o neki »verski vstaji«, ki se je končala s požarom velikega trgovskega dela mesta. Poslej ni Monty nič več govoril o konkurenči. »Stara garda« se je polnoštivo vrnila na Angleško razen enega; ta je za »verske vstaje« dobil kroglo v želodec. Katera je bila tista vera, ki se je tako ogreval zanjo, da je segel po orožju, ni nikdar doznał. Vedela je le, da je mrtev, zakaj videla je pismo, ki ga je Monty pisal njegovi vdovi Bronxu.

Johana je vedela mnogo stvari iz Montyjevega življenja. Razumljivo; prezivela je največ pri njem; in najsie je že izdajala za njegovo nečakino, hčerkino ali sestro ali kakso še bližjo sorodnico — kot zaupnica mu je vsekakso med vsemi bila najbližja.

»Kdo je mož z brki?... Ali je iz garde?«

»Ne, Oberzohnov zaupnik... Za boga, ne dajte Montiju vedeti, da sem vam vse to povedal. Naročeno mi je, da mu pomagam pri deklici.«

»Pri deklici?... Kaj hočete ž njo?« je zajecala prestrašena do smrti.

»Plešiva!« je odgovoril Benton in jo je napol odnesel v gnečo.

Dospela sta jedva do srede dvorane, ko so nenašoma ugasnile vse luči.

»Vsega tega ne razumem, Benton.« Johani so se misli burno podole po glavi. Bila je skoro v strahu. Jela je razumevali, da je bila igra, ki ji je bila dodeljena, nekaj čisto drugega... da je bila mračnejša in usodnejša mimo vseh dodelanjih.

Prvih dveh let je bila v Angliji v skupinah. Ob neki priliki ji je Monty pripovedoval, da so bili Oberzohnovi ljudje poslanici v Smirno; nekdanjeno dolnočelo je govoril o unfair konkurenči, s katero so imeli posla Oberzohnovi prekupevalci. Kesneje je čitala v listih o neki »verski vstaji«, ki se je končala s požarom velikega trgovskega dela mesta. Poslej ni Monty nič več govoril o konkurenči. »Stara garda« se je polnoštivo vrnila na Angleško razen enega; ta je za »verske vstaje« dobil kroglo v želodec. Katera je bila tista vera, ki se je tako ogreval zanjo, da je segel po orožju, ni nikdar doznał. Vedela je le, da je mrtev, zakaj videla je pismo, ki ga je Monty pisal njegovi vdovi Bronxu.

Johana je vedela mnogo stvari iz Montyjevega življenja. Razumljivo; prezivela je največ pri njem; in najsie je že izdajala za njegovo nečakino, hčerkino ali sestro ali kakso še bližjo sorodnico — kot zaupnica mu je vsekakso med vsemi bila najbližja.

»Kdo je mož z brki?... Ali je iz garde?«

»Ne, Oberzohnov zaupnik... Za boga, ne dajte Montiju vedeti, da sem vam vse to povedal. Naročeno mi je, da mu pomagam pri deklici.«

»Pri deklici?... Kaj hočete ž njo?« je zajecala prestrašena do smrti.

»Plešiva!« je odgovoril Benton in jo je napol odnesel v gnečo.

Dospela sta jedva do srede dvorane, ko so nenašoma ugasnile vse luči.

»Vsega tega ne razumem, Benton.« Johani so se misli burno podole po glavi. Bila je skoro v strahu. Jela je razumevali, da je bila igra, ki ji je bila dodeljena, nekaj čisto drugega... da je bila mračnejša in usodnejša mimo vseh dodelanjih.

Prvih dveh let je bila v Angliji v sk